

Solemnitatea evenimentului concertant verdian la Operă

(Grigore Constantinescu – 14 aprilie 2017)

„Requiemul” de Giuseppe Verdi are, ca orice capodoperă, o istorie a apariției sale pe firmamentul muzicii. Regretul, emoția și forța acestei drame sacre stau la temelia creației componistice pe care am ascultat-o seara trecută, ilustră imagine sonoră a liturghiei funebre catolice, eveniment în preajma sărbătorilor pascale, dedicat personalității maestrului Stelian Olariu care a pășit, nu de mult, în lumea veșniciei.

Pentru Opera Națională București ideea acestui concert, desfășurat în Joia Mare a „Săptămânii Patimilor”, a atras oameni pătrunși de credință și muzică, lăsându-se fascinați de retrăirea unor emoții puternice. Nici nu era greu, văzând ambianța mării săli de operă, adevătată transformată într-un templu de rugăciune, reunind pe scenă corul academic sacerdotal, condus cu pioșenie de Daniel Jinga – în memoria lui Stelian Olariu – și orchestra simfonică, dominată de dirijorul italian Marcello Mottadelli, luminat de incantația geniului Verdian. Am fost extrem de convingși de mesajul interpreților soliști, un cvartet în care străluceau măiestria glasului sopranei Silvia Sorina Munteanu și înzestrările aurite, vocal expresive, ale mezzo-sopranei Maria Jinga, cărora li s-a alăturat cântul nobil al tenorului Marius Vlad Budoiu și basului Ramaz Chiviladze din Tbilisi, beneficiari ai unor cariere internaționale prestigioase. Am urmărit drama funebră verdiană cu sufletul palpitând, uniți parcă într-o rugăciune tainică, pe care Beatrice Rancea a dăruit-o publicului Operei pentru Sărbătoarea Paștelui.

În cartea monografică a tenorului Valentin Teodorian, dedicată compozitorului romantic italian, artistul conchide astfel semnificația simbolului „Messei da Requiem”: „Este evident că Dumnezeu lui Verdi este un Dumnezeu mai înfricoșător decât cel al altor compozitori liturgici. Lirismul verdian impune uneori în această lucrare trăiri teatrale, dar autorul nu putea și nu dorea câtuși de puțin să-și renege stilul de la o zi la alta. Sigur că «Missa» catolică este un ritual, în sensul propriu al termenului, însă Verdi l-a tratat ca pe o dramă funebră superioară. Acest fapt nu este mai șocant decât la J.S. Bach, atunci când acesta în «Patimile după Ioan» și, mai ales, în «Patimile după Matei» – ne face să retrăim ultimele clipe ale suferinței lui Christos”.